

HA VÉN LESZEL

Ha vén leszel, szürke és álmittas,
rezgetve fejed a tűznél, vedd e könnyvet,
olvasd lassan, álmodón a lány tekintetről,
mi szemed volt, és árnyai mélysége.

Boldog bájord pillanatáért hányan rajongtak,
imádták szépséged igazul vagy hamisan.
Ám a lélek zarándokát csak egy szerette benned,
amint szerette változékony arcod bánatát.

Az izzó rostélyhoz görnyedsz,
motyogsz, kicsit szomorún, hogy oda a szerelem:
*Irdatlan hegyeken lépdél
s rejti arcát csillagsokaság körébe.*

AZ ÉVEK JOBBÍ TJÁK A FÉRFIT

74 Álmaidól megviselten
idő ette márvány tengeristen
vagyok erek között.
Szemezem álló nap
e hölgy bűvét,
akárha könyvben leltem volna
ábrájaként a szépnek.
Hálásan, hogy látásom vele telt,
mint igényes fülem,
elbűvölten, ám bölcsen is,
hisz jobbítják az évek a férfit...
És mégis, mégis,
álmodom ezt vagy igaz?
Bárcsak találkoztunk volna,
amikor ifjúságom lángolt!
De álmok közén vénülök
idő ette márvány tengeristen
sodró erek közt.

ÉNEK BÁMULJÁK MAGUKAT VÍZBEN

Hallottam, mondják a vén, vén emberek:

75

‘Változik minden,
s hullunk egyenként’ a sorból.

Kezük akár kampó, térdük
tövises görbült fatörzs
folyam mentén.

Hallottam, mondják a vén, vén emberek:

‘Elcsorog minden, mi szép,
akár a vizek.’

KÍVÁNJA BÁR HOLT LENNE KEDVESE

Feküdnél bár hűlt halottként,
mint elsápadó Nyugati fények,
s lehajtott fővel idejönneél...
Melleden fejem nyugtatnám,
te sugdosnál gyengéd szókat
megbocsájtón, hisz holt vagy,
nem indulsz bárhova igyekezni,
bár szeszélyed egy vadmadaré,
de tudod hajjaddal körbefontak
csillagokat, Napot, Holdat.
Szerelmem, bárcsak pihennél
a földben, lórom zöldje fölötted,
míg egyenként hunynak a fények.

(Fordította: Villányi G. András)